

Arresten ophævet ved at indbringe Fogdens Kendelse til overordnet Rets Prøvelse, ved samme Dom, der ophæver Arresten, erholde Erstatning tilkendt (§ 490), en Bestemmelse, der vistnok vil findes naturlig. I dette Tilfælde vil han altsaa under eet kunne søge Rekvirenten og Fogden tilpligtede at udrede Erstatning; men da Betingelserne for disses Ansvar ere forskellige, vil den ene kunne blive frifunden, medens den anden domfældes. Endnu fremhæves, at § 489 afhjælper den Mangel ved den gældende Ret, at der ikke er nogen bestemt Frist, inden hvis Udløb Erstatning skal søges, en Omstændighed, der blandt andet kan fremkalde Tvivl med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar Rekvirentens Sikkerhedsstillelse kan løsgives.

Hvad angaar det Tilfælde, at nogen vil drage Fogden til personligt Ansvar for hans Embedsforhold med Hensyn til Arrestens Foretagelse eller Nægtelse, maa dette ifølge § 491 ske ved Anke. Med Hensyn til dette Punkt har man troet at burde fastholde den almindelige Grund sætning om Retternes indbyrdes Forhold. Paa den anden Side følger det imidlertid af Bestemmelsen i § 484, at Rekviritus ved Paaanke af det af Fogden afsagte Arrestdekret kun kan opnaa en Afgørelse af Fogdens herved paadragne Ansvar, ikke en Ophævelse af Arresten. At Dommen i Appellinstansen ved Afgørelsen af Fogdens Ansvar gaar ud fra en Forudsætning om Arrestens Lovlighed, der strider mod den Afgørelse, Spørgsmaalet om Arrestens Ophævelse faar i Arrestforfølgningssagen, er herefter ganske vist en Mulighed. Men ligesom Forudsætningen for, at en saadan Uoverensstemmelse kan komme frem, efter Udkastets Opfattelse af Fogdens Ansvar sjældnere vil indtræde, saaledes vil der i alt Fald ikke ad den nævnte Vej kunne indtræde et egentligt Sammenstød, idet de tvende Domme i Virkeligheden afgøre forskellige Spørgsmaal mellem forskellige Parter.

Ifølge § 492 er Fogdens Nægtelse af Arrest Genstand for Kære til højere Ret. For her at tilstede Kæreformens Anvendelse taler saavel Hensynet til, at det omhandlede Spørgsmaal i Reglen vil kunne afgøres uden nogen Bevisførelse, som den Betragtning, at det ofte vil være af stor Betydning for Arrestrekvirenten at faa sin Ret til at lade foretage Arrest anerkendt saa hurtigt som muligt. Gaar Fogdens Beslutning ud paa, at Arrest skal iværksættes, kan derimod, som tidligere omtalt, Klage herover i Forhold til Arrestrekviren-

ten alene fremføres henholdsvis under Arrestsagen eller den i Anledning af Fordringen anlagte Sag (§ 484).

Kapitel XLI.

Forbud.

Det har i Kommissionen været under Overvejelse, om man ikke burde afskaffe Forbud ved Fogden under Hensyn til de Overdrivelser, hvortil Adgangen til Nedlæggelse af Fogedforbud let kan friste, og i Stedet for Forbud ved Fogden — i Lighed med, hvad der kendes i forskellige fremmede Lovgivninger — give Domstolene selv Beføjelse til, naar saadant begæredes, og Omstændighederne talte derfor, at udstede Forbud mod Foretagelse af Handlinger, der kunde præjudicere Afgørelse af en Retsstrætte, hvormod vedkommende Domstol senere skal træffe den endelige Afgørelse.

Man har imidlertid bestemt sig til *ikke* at gaa til en saadan Forandring af den gældende Ret. Paa den ene Side maatte det nemlig ventes, at et Forbud ved Domstolen i mange Tilfælde ikke vil kunne komme tidsnok til at yde den samme Hjælp, som man hos os har været vant til at finde i Fogedforbudene; paa den anden Side kan man formentlig ved at præcisere Betingelserne for Nedlæggelse af Fogedforbud mere, end de hidtil have været det, afværge Misbrug af Institutet. Saaledes er i § 495 overensstemmende med det tidligere Udkast den Regel opstillet, at Forbud kun kan gøres, naar den, mod hvem Forbudet rettes, ved Gerning eller Ord har givet Grund til at antage, at han vil foretage de Handlinger, som skulle forbydes, saaledes at Rekvirenten, hvis fyldestgørende Bevis i saa Henseende ikke kan fremskaffes, kun mod Sikkerhedsstillelse kan faa Forbudet nedlagt. Endvidere er i samme Paragrafs 2det Stykke optaget den ikke i det tidligere Udkast indeholdte Regel, at Forbud ikke bør nedlægges, naar det skønnes, at en af Rekviritus tilbuddt Sikkerhed eller den Straf, som Lovens almindelige Regler hjemle for Retskrænkelsen, yder Rekvirenten tilstrækkeligt Værn. Forbudsinstitutet maa nemlig formentlig rettest opfattes som et supplerende Led i Retshaandhævelsen. Hvor de almindelige Regler om Erstatning og Straf ikke slaa til, tyr man om muligt til Forbud. I Stedet for at forsøge at værne